

Gledališče

Andrej Rozman - Roza,
Coco Mosquito: Lizistrata
Mestno gledališče ljubljansko

Na velikem odru **MGL** nadaljujejo kontinuirano ukvarjanje z žanrom muzikala s krstno uprizoritvijo novitete avtorja besedila in songov Andreja Rozmana - Roze ter hrvaškega skladatelja Coca Mosquita. Po motivih Aristofanove starogrške komedije *Lizistrata* (411 pr. n. št.), v kateri atenske in špartanske ženske »prekrižanih nog« prisilijo moške k sklenitvi miru, je ob sodelovanju dramaturginje Ire Ratej nastala bistroumno posodobljena in duhovito aktualizirana avtorska priredba, na osnovi katere je lahko režiserka Mateja Koležnik s številnimi soustvarjalci razvila virtuozno razgibano, celostno zasnovano ter v duhovitih podrobnostih filigransko domišljeno glasbenogledališko uprizoritev. Vojaški spopad med Atenami in Sparto je Andrej Rozman prestavil v sedanjí čas in prostor med izmišljeno Lepenijo in Krasonijo, ki se vojskujeta za brezkoristno obmejno mlako. Vplivno središče ženskega upora proti absurdnemu moškemu bojevanju za »nacionalne interese in domovinsko čast« je umestil v televizijski studio kot novodobno osišče oblikovanja javnega mnjenja. Televizijski voditeljici ter soprogi lepeškega premiera Lizistrati uspe z medijsko bistroumnostjo in spretnostjo ter žensko zapeljivostjo pridobiti za tvegan, a solidaren spolni upor proti moškemu političnemu in vojaškemu petelinjenju dobesečno vse ženske na obeh sovražnih straneh. Nezadoščena spolna slapa »hudem trpljenju« vzdržnosti prisili moške na obeh straneh v sklenitev miru, toda ko prevzame ta premierski funkciji v Lepeniji Lizistrata in Krasoniji Mirina, se za isto brezkoristno mlako tudi med njima razplamti besedni spopad.

Krvave »igre brez meja« se bodo nadaljevale, »nacionalni interesi, čast in dostojanstvo domovine ...« pa bodo na obeh straneh zahtevali nove žrtve. Presenetljivo črnogled konec komedije narekuje Rozi domala 2500 let krvave zgodovine po Aristofanu.

Za spremenljivo notranjščino televizijskega studia je s tremi premičnimi in vrtljivimi pokončnimi zasloni poskrbel scenograf Marko Japelj, za ustrezno medijsko bleščavo in svetlobne poudarke pa oblikovalec luči Andrej Koležnik. Skladatelj in aranžer Coco Mosquito se je navdihoval ob izročilih anglo-ameriške popularne in jazza glasbe iz šestdesetih let prejšnjega stoletja ter ustvaril učinkovite glasbene poudarke ter spevne solistične in zborovske točke. Žal glasbeni vodja in korepetitor Joži Šalej ter oblikovalec zvoka Taj Pečnikar nista vselej dovolj slišno in razumljivo izločila petja od (pre)močne inštrumentalne spremljave. Oblačilom, frizuram in ličenju šestdesetih let je sledil tudi kostumograf Alan Hranitelj. Koreograf Matija Ferlin je s solističnimi in skupinskimi plesnimi točkami razigral zapeljivost žen-

skih teles ter vojaško togost in zadržtost moških, a tudi dopolnjeval razkošje spektakla z duhovitimi gib(al)nimi in plesnimi domislicami.

V ubranem šestnajstčlanskem ansamblu igralcev, pevcev in plesalcev je naslovno vlogo Lizistrata kot nesporna voditeljica »plemena« očarljivo oživila Jette Ostan Vejrup, ki je z bogato človeško in odrsko izkušnjo vseskozi prva navdihovalka, pospeševalka in ohlajevalka odrskega dogajanja. Domišljenim igralskim, pevskim in plesnim prvinam je v izbranih trenutkih dodajala osebno prepoznavnost s čustvenimi govornimi prebliski v maternem jeziku. Njeno zaveznico na sovražni strani Mirino je z zapovedano askezo »prve dame« zaznamovala Mirjam Korbar Žlajpah. Značajske različice ženskega uporništvá in zapeljivosti so izmojstrile Ajda Smrekar, Karin Komljanec, Ana Dolinar Horvat in Anja Drnovšek, statusno utemeljene karikature brezplodnega moškega »petelinjenja« pa Gaber K. Trseglav, Gregor Gruđen, Gregor Čušin, Lotos Vincenc Šparovec, Jernej Gašperin, Jure Kopusar idr.

SLAVKO PEZDIR

